

ΒΡΗΚΑ ΤΟΝ TOMMY

Από τον John Powell

Πριν από χρόνια θυμάμαι που στεκόμουν κοιτάζοντας τους φοιτητές που έμπαιναν ένας — ένας μέσα στην τάξη μου για το πρώτο μας μάθημα με θέμα Θεολογία της Πίστης.

Ήταν η πρώτη φορά που είδα τον Τόμμου.

Κυριολεκτικά έμεινα άναυδος!

Χτένιζε τα μακριά, ανοιχτόξανθα μαλλιά του, που κρέμονταν δεκαπέντε εκατοστά κάτω από τους ώμους του. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα αγόρι με τόσο μακριά μαλλιά. Ήταν η εποχή που είχε αρχίσει να γίνεται της μόδας τότε. Γνώριζα μέσα μου πως δεν μετράει αυτό που έχεις πάνω στο κεφάλι σου αλλά αυτό που έχεις μέσα του, αλλά εκείνη τη μέρα ένοιωσα απροετοίμαστος και συναισθηματικά αναστατωμένος. Αμέσως κατάταξα τον Τόμμου αλφαβητικά στο γράμμα 'Π' σαν κάτι το παράξενο — πολύ παράξενο.

Ο Τόμμου αποδείχτηκε ένας “μόνιμος κάτοικος αθεΐας” στο μάθημα της Θεολογίας της Πίστης. Συνέχεια έφερνε αντιρρήσεις, μειδιούσε κοροϊδευτικά ή μουρμούριζε στο άκουσμα της πιθανότητας ύπαρξης ενός Θεού/Πατέρα με ανιδιοτελή αγάπη. Για ένα εξάμηνο υπήρξε σχετική ειρήνη μεταξύ μας, αν και παραδέχομαι πως ορισμένες φορές μου ήταν ένας πραγματικός πονοκέφαλος στα πίσω θρανία.

Όταν ήρθε στο τέλος του εξαμήνου για να μου δώσει τα τελευταία γραπτά των εξετάσεών του, με ρώτησε με ένα σαρκαστικό τόνο: Νομίζετε πως θα βρω ποτέ μου τον Θεό;

Αποφάσισα εκεί και τότε να χρησιμοποιήσω κάπως τη θεραπεία του σοκαρίσματος. “Όχι!” του είπα κατηγορηματικά.

“Γιατί όχι,” απάντησε αυτός. “Νόμιζα πως αυτό ήταν το προϊόν που προωθούσατε.”

Τον άφησα να προχωρήσει πέντε βήματα από την πόρτα της τάξης, και μετά του φώναξα, “Τόμμου! Δε νομίζω πως θα Τον βρεις εσύ ποτέ, αλλά είμαι απόλυτα σίγουρος πως θα σε βρει Εκείνος!” Σήκωσε κάπως αδιάφορα τους ώμους του και έφυγε από την τάξη μου και τη ζωή μου.

Ένωσα λίγο απογοητευμένος με τη σκέψη πως δεν κατάλαβε το έξυπνο υπονοούμενό μου — “Θα σε βρει Εκείνος!” Τουλάχιστον νόμιζα πως ήταν έξυπνο.

Λίγο καιρό αργότερα άκουσα πως ο Τόμμου αποφοίτησε.

Τότε άκουσα τα δυσάρεστα νέα. Ο Τόμμου είχε καρκίνο στο τελευταίο στάδιο. Πριν μπορέσω εγώ να τον βρω, με επισκέφθηκε εκείνος πρώτος. Όταν μπήκε στο γραφείο μου, το σώμα του έδειχνε να έχει ταλαιπωρηθεί άσχημα και σχεδόν όλα τα μακριά του μαλλιά είχαν πέσει σαν αποτέλεσμα της χημειοθεραπείας. Όμως τα μάτια του ήταν γεμάτα φως και για πρώτη φορά η φωνή του ήταν σταθερή. “Τόμμου, σε σκεφτόμουν συχνά. Άκουσα πως είσαι άρρωστος”, μου ξέφυγε αθέλητα.

“Ω ναι, πολύ άρρωστος. Έχω καρκίνο και στους δύο πνεύμονες. Είναι θέμα εβδομάδων.”

“Θα ήθελες να μιλήσουμε για αυτό;” Τον ρώτησα.

“Βέβαια, τι θέλεις να μάθεις;” Απάντησε αυτός.

“Πώς είναι να είσαι μόνο είκοσι τέσσερα και να πεθαίνεις;”

“Θα μπορούσε να είναι και χειρότερα.”

“Δηλαδή;”

“Όπως το να είσαι πενήντα και να μην έχεις ηθικές αξίες και ιδανικά — να είσαι πενήντα και να νομίζεις πως το ποτό, το να αποπλανείς γυναίκες και το να βγάζεις λεφτά είναι τα πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή.”

Άρχισα να ψάχνω μέσα στο πνευματικό μου συρτάρι με τον φάκελο στο γράμμα 'Π' όπου είχα κατατάξει τον Τόμμου σαν παράξενο. (Φαίνεται ότι όλους αυτούς που προσπαθώ να απορρίψω μέσω της ταξινόμησης, ο Θεός τους φέρνει στον δρόμο μου για να μου διδάξει κάτι.)

“Αλλά ο λόγος που ήρθα να σε δω,” είπε ο Τόμμου, “είναι για κάτι που με είπες την τελευταία μέρα στη σχολή.”

Ωστε το θυμήθηκε!

Εκείνος συνέχισε, “Σε ρώτησα εάν πιστεύεις ότι θα βρω ποτέ τον Θεό και εσύ είπες, ‘Όχι!’ Αυτό με ξάφνιασε. Και μετά είπες, ‘Θα σε βρει όμως Εκείνος.’ Το σκέφτηκα πολύ αυτό, αν και τότε δεν αναζητούσα τόσο πολύ τον Θεό.”

Η έξυπνη ατάκα μου. Το είχε σκεφτεί πολύ!

“Όταν οι γιατροί αφαίρεσαν τον όγκο από μέσα μου και είπαν πως ήταν κακοήθης, άρχισα να αναζητώ σοβαρά τον Θεό. Και όταν οι κακοήθεις όγκοι άρχισαν να εξαπλώνονται στα ζωτικά μου όργανα, άρχισα πραγματικά να χτυπάω με ματωμένες γροθιές πάνω στις μπρούτζινες πύλες του Παραδείσου. Αλλά ο Θεός δεν μου άνοιξε. Στην πραγματικότητα τίποτα δεν συνέβη. Έχει τύχει να προσπαθείς κάτι πάρα πολύ, για πολύ καιρό χωρίς καμιά επιτυχία; Κουράζεσαι ψυχολογικά, μπουχτίζεις με την προσπάθεια και έπειτα τα παρατάς. ...

“Και τότε, μια μέρα ξύπνησα και αντί να κάνω μερικές ακόμη μάταιες επικλήσεις σε έναν Θεό που ίσως υπάρχει ίσως και να μην υπάρχει, τα παράτησα. Αποφάσισα ότι δεν θα ενδιαφερόμουν πια για τον Θεό αλλά και ούτε και για μια μετά θάνατον ζωή. Αποφάσισα να περάσω το χρόνο που μου είχε απομείνει κάνοντας κάτι το ωφέλιμο. Σκέφτηκα εσένα και την τάξη σου και θυμήθηκα κάτι άλλο που είχες πει: ‘Το να περνάς τη ζωή σου χωρίς να αγαπάς είναι η αληθινή δυστυχία. Όμως παρόμοια δυστυχία θα ήταν να φύγεις από αυτόν τον κόσμο χωρίς να έχεις πει σε αυτούς που αγάπησες ότι τους έχεις αγαπήσει.’”

“Γι' αυτό άρχισα με τον πιο δύσκολο, τον πατέρα μου. Διάβαζε την εφημερίδα όταν τον πλησίασα. ‘Μπαμπά;’”

“Ναι, τι;” μου απάντησε χωρίς να

κατεβάσει την εφημερίδα.

“Μπαμπά, θέλω να σου μιλήσω.”

“Εντάξει, μίλα.”

“Θέλω να πω ... είναι πολύ σημαντικό.”

Η εφημερίδα κατέβηκε μερικά εκατοστά. “Τι είναι;”

“Μπαμπά, σε αγαπώ, και θα ήθελα να το ξέρεις.” Ο Τόμμου χαμογελούσε και μιλούσε με μεγάλη ικανοποίηση, σαν να ένοιωθε μια εσωτερική ζεστασιά χαράς να αναβλύζει από μέσα του. “Η εφημερίδα έπεσε στο πάτωμα. Στην συνέχεια ο πατέρας μου έκανε δύο πράγματα που δεν θυμάμαι να τα έχει ξανακάνει. Έκλαψε και με αγκάλιασε. Μιλούσαμε όλη νύχτα αν και έπρεπε να πάει στη δουλειά του την επόμενη μέρα. Αισθανόμουν τόσο όμορφα κοντά στον πατέρα μου, να βλέπω τα δάκρυά του, να νοιώθω το αγκάλιασμά του, να τον ακούω να μου λέει ότι με αγαπάει.”

“Τα πράγματα ήταν πιο εύκολα με την μητέρα μου και τον αδελφό μου. Έκλαψαν και αυτοί μαζί μου, αγκαλιαστήκαμε και αρχίσαμε να λέμε όμορφα πράγματα ο ένας για τον άλλον. Μοιραστήκαμε πράγματα που τα κρατούσαμε μυστικά για πολλά χρόνια.

“Λυπόμουνά μόνο για ένα πράγμα — που είχα καθυστερήσει τόσο πολύ καιρό. Τώρα μόλις είχα αρχίσει να ανοίγομαι σε αυτούς που ένοιωθα πιο κοντά μου.

“Και τότε μια μέρα όταν γύρισα το κεφάλι μου, ο Θεός βρισκόταν εκεί δίπλα μου. Δεν ήρθε όταν Τον παρακάλεσα. Υποθέτω πως ήμουν σαν ένας εκπαιδευτής ζώων, που κρατούσε μια στεφάνη, ‘Έλα, πήδα μέσα. Θα σου δώσω τρεις μέρες, τρεις εβδομάδες.’ Προφανώς ο Θεός κάνει τα πράγματα με το δικό Του τρόπο και στο δικό Του χρόνο. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι ήρθε κοντά μου. Ήρθε να με βρει αφότου εγώ σταμάτησα να Τον αναζητώ.”

“Τόμμου,” του είπα με κομμένη την ανάσα, “Νομίζω ότι λες κάτι πολύ σημαντικό και πολύ πιο βαθυστόχαστο απ' ό,τι καταλαβαίνεις εσύ ο ίδιος αυτή τη στιγμή. Για μένα, τουλάχιστον, λες ότι ο πιο σίγουρος τρόπος να βρεις τον Θεό είναι να μην Τον αναζητάς σαν έναν προσωπικό σου απόκτημα, σαν μια λύση για τα προβλήματά σου, ή

ένα μέσο παρηγοριάς για μια δύσκολη στιγμή, αλλά τουναντίον για να Τον ανακαλύψεις πρέπει να ανοιχτείς μέσα από την αγάπη. Ξέρεις, αυτό είτε και ο απόστολος Ιωάννης. Είπε: ‘Θεός είναι αγάπη, και όποιος ζει με αγάπη ζει με τον Θεό και ο Θεός ζει μέσα του.’ Τόμμου, μπορώ να σου ζητήσω μια χάρη; Το ξέρεις πως όταν σε είχα στην τάξη ήσουν μεγάλος μπελάς. Αλλά αυτό μπορείς να μου το ξεπληρώσεις τώρα. Θα ήθελες να έρθεις στο φετινό μου μάθημα Θεολογίας της Πίστης για να πεις στους μαθητές μου αυτά που μόλις μου είπες; Εάν τους έλεγα την ιστορία σου εγώ δεν θα είχε τό ίδιο αποτέλεσμα όσο εάν τους την έλεγες εσύ.”

“Μπορεί να ήμουν έτοιμος να τα πω σε εσένα, όμως δεν ξέρω εάν είμαι έτοιμος να τα πω και στην τάξη σου.”

“Τομ, σκέψου το. Όταν το αποφασίσεις και είσαι έτοιμος πάρε με τηλέφωνο.”

Μερικές μέρες αργότερα ο Τομ μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι ήταν έτοιμος να έρθει στο μάθημά μου, και ότι ήθελε να το κάνει για τον Θεό και για μένα. Ορίσαμε κάποια ημερομηνία, όμως δεν κατάφερε να έρθει. Είχε ένα ραντεβού, πολύ πιο σημαντικό από μένα και το μάθημά μου. Φυσικά, η ζωή του δεν τελείωσε με το θάνατό του, απλώς άλλαξε. Έκανε το μεγάλο βήμα από την πίστη στην πραγματικότητα. Ανακάλυψε μια ζωή πολύ πιο όμορφη, την τελειότητα της οποίας δεν έχουν δει ποτέ μάτια ανθρώπου, ούτε έχουν ακούσει ούτε έχουν ονειρευτεί. Πριν απεβιώσει μιλήσαμε για μια τελευταία φορά.

“Δεν θα τα καταφέρω να έρθω στο μάθημά σου,” είπε.

“Καταλαβαίνω, Τομ.”

“Θα τους πεις ότι σου είπα; Θα ... τα πεις σε όλο τον κόσμο στη θέση μου;”

“Θα το κάνω, Τομ. Θα τους τα πω. Θα κάνω ό,τι μπορώ.”

Λοιπόν, σε όλους εσάς που είχατε την ευγενή καλοσύνη να διαβάσετε αυτή την απλή ιστορία για την αγάπη του Θεού, σας ευχαριστώ για το χρόνο σας. Και εσύ Τομ που είσαι, κάπου εκεί στους ηλιοφώτιστους, καταπράσινους λόφους του Παραδείσου, θέλω να σου πω πως τους τα είπα όσο καλύτερα μπορούσα.